

притѣмъ и Сѣрбите непремѣнно тако произ-
носаѣтъ се а не са. Сѣкой прѣче вѣди колко
скидѣтелства и доказателства има за се, за-
що ѣ премѣнено ѡтъ а на е, защо то го на-
мѣрѣваме въ толко рѣчи, а никаде нема въ

„да са располѣжа въ свѣто си намѣреніе, по-
„чѣкствовахъ и ѡнѣмъ трѣднѡсты кой то происхѣж-
„датъ ѡтъ лишѣніе то на ѣднѡ грамматика, и
„лексиконъ на нашіатъ ѣзѣкъ, за ради тоѣа,
„вѡзнамѣрилса бѣхъ да оупотрѣбѡ правописаніе
„ѣстѣственно, какѡ то въ посвѡтително то писмо
„са вѣжда, сѣрѣчь бѣзъ да оупотрѣбѡ подобно-
„произнеситѣ слова и, і, ѡ, о, ш, Ѣ, е, ѣ,
„оу, и ѡ. Дѣто тѣе подпѡдватъ въ тажкоза-
„пѡматни правописателни прѡвила, а ми ще хъ
„да послѣдѣвамъ, ѡновѡ произнесѣніе коѣто въ
„насъ натѣрѡлно въ гѡворатъ сѣкимъ сѡществѣ-
„ва“. Коѣ ѣ прѣче тоѣа натѣрѡлно произнесѣ-
ніе, коѣ то сѡществѣва сѣкомъ въ гѡворѣніе то, а
не гѡ ѣ оупотрѣбилъ тѡй, но ѣзмѣнилъ мѡло на-
тѣрѡлно то въ притѡрно, (или пѡдобре да рѣчѣмъ
растѣнно то въ пѡ оупрѡвено); кой то четѣ въ на-
чѡло то на-цѣтѡобрѡніе то мѡ посвѡтително то пи-
смо, ще да вѣди защо въ нѣго никаде не ѣ оупотре-
билъ нѣгово словѣсіе ѣ въ ѡнѣмъ рѣчи, кой то прѡ-
вилно трѣвѣало ѣ да се написѡватъ съ-ѣ, как-
вѡ то що гѡ ѣ написѡвалъ на дрѣги мѣста по
сѣчко то цѣтѡобрѡніе. Въ ѡновѡ писмо стой:
„Бѣднѡстѡ, вмѣсто вѣднѡстѡта да содѣйствѣва,